

бжде да гоня пеперудитѣ, да се катеря по дърветата и да ловя птичкитѣ по гнѣздата имъ.

Щурецътъ. Клетѣ глупчо, трѣбва да знаешъ, че ако продължавашъ все така, когато порастнешъ, ще бждешъ сжщинско магаре, надъ което ще се смѣятъ всички.

Пинокио. Млѣкни, щурчо!

Щурецътъ. Ако тебе не ти се иска да ходишъ на училище, защо тогава не научишъ нѣкой занаятъ, за да си изкарвашъ честно прехраната?

Пинокио. *(Почва да губи търпение)* Искашъ ли да ти кежа? Огъ всички занаяти на свѣта азъ обичамъ само единъ.

Щурецътъ. А кой е тоя занаятъ?

Пинокио. Да ямъ, да пия, да спя, да се веселя и да скитамъ огъ сутринъ до вечеръ.

Щурецътъ. Знай тогава, че всички, които се занимаватъ само съ тоя занаятъ, свършватъ винаги или въ болницата, или въ затвора.

Пинокио. Пази се, щурчо, съ лошитѣ си пожелания, че ако ме расърдешъ — тежко ти!

Щурецътъ. Бедно момче, мене ми е жално за тебе!

Пинокио. Защо пъкъ изведнѣжъ ти дожаля за мене?

Щурецътъ. Защото си кукла — и това, което е още по лошо, главата ти е дървена!

Пинокио. Дървена ли? *(Грабва единъ чукъ, хвърля го връзъ щурецътъ и го убива.)* На ти тебе, щомъ толкова знаешъ. Сега мога спокойно да си легна. *(Лега, но следъ малко става и се държи за корема.)* Но азъ искамъ да ямъ! Не мога гладенъ да заспя. Дали ще се намѣри нѣщо тукъ? Ха, ето, на огнището нѣщо ври. *(Той посѣга да отвори гърнето, но като вижда, че е нарисувано, лицето му изразява разочарование и носътъ му става по дълъгъ.)* Да мога да намѣря поне парче сухъ хлѣбъ, или кокалче оставено огъ нѣкое куче, или рибена кость, или нѣкоя черешова костилка. *(Прозтъва се, плюе и почва да плаче.)* Имаше право щуреца. Не направихъ добре като се противихъ на татка. . . Ако татко беше сега тукъ, нѣмаше да умирамъ огъ гладъ. Ахъ какво лошо нѣщо е туй глада! *(Почва да рови купчина смѣтъ и намира едно яйце.)* Ахъ, ето едно яйце! Какъ да го сваря! Ще мога ли да го опържа? Не, по хубаво да го опека. . . Не, най-добре ще бжде да го изпържа въ